

Я б побажав тобі когось отак любити, як я тебе люблю... (за поезією Василя Симоненка)

Над поезією Василя Симоненка навіть час не владний.

Давно відшуміли над весною його весни, та не згасає його зірка на літературному небокраї. Виблискує вона любов'ю до України, до матері, до жінки..

Інтимна лірика - особлива сторінка творчості Василя

Симоненка. Вразливість його натури, щедрість і чистота почуттів тут виявилися настільки сильно, що найбуденнішими словами поетові вдалося виразити найсокровенніше, відкрити глибини майже непояснюваного.

До юного поета прийшла весна кохання з вітрами мрій, ніжним квітучим спалахом. І те п'янке, незображене солодке почуття переливається в чарівну поезію:

Вітер пісню співа стоголосо,

Але раптом в екстазі німім

Зупинивсь біля тебе і млосно

Зазіхав у волоссі твоїм.

А яким щирим, і по-лицарськи благородним постав поет у своєму вірші "Моя вина", де йдеться про рідкісну нині рису юнака, як шляхетність, уміння поступитися, взяти на себе відповідальність за любов і щастя, за помилки обох. Він мав мужність сказати коханій: "Пробач...моя вина".

Симоненка треба читати серцем, щоб відчути чистоту, щирість, благородство, мудрість його поезії.

Васильумів любити так широко, так ніжно, так самозречено, як, мабуть, ніхто на землі. Умів він і ненавидіти підлість, сваволю, лицемірство! По-лицарськи боровся з "чорною кривдою". У сонеті "Я" молодий поет чітко сформулював своє поетичне кредо:

Не знаю, ким - дияволом чи богом -

Дано мені покликання сумне:

Любити все прекрасне і земне

І говорити правду всім бульдогам.

Син Олексик був найбільшою любов'ю останніх років життя Симоненка. З його народженням з'являються у поета найлагідніші, жартівливі, мудрі казки.

У "казці про Дурила" вражає глибина і краса завершального акорду: Батьківщина - це мати серед "сонячних зайчиків", його рідна земля, яка для Симоненка все, яку він любить

непомірною любов'ю:

Україно! Ти для мене - диво!

І нехай пливе за роком рік,

Буду, мамо горда і вродлива,

З тебе дивуватися повік!

Світлу любов до матері і Батьківщини порівнює із почуттями до коханої жінки:

Найпрекрасніша мати щаслива,

Найсолодші кохані вуста.

Любов - це не лише щастя, це і страждання. Ставлення до жінки сповнене у Симоненка чистотою, світлом, одухотвореністю.

Він кохав, як і жив, - "сильно, безоглядно до краю".

Почуття його живили джерелами його душевної ніжності. Тому він безхитрісно, неприховано зізнається, що

Те, що кидали ви, як намисто,

Міліонам красунь до ніг,

Я в душі недоторкано чистим

Для одної для неї зберіг.

Він був таким у всьому. Батьківщина, мати, кохана для поета були рівнозначними. Але любов вибирає людину, а мати й рідна земля даються їй один раз і навічно:

Можна вибирати друга і по духу брата,

Та не можна рідну матір вибирати.

.....

Можна все на світі вибирати, сину,

Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Перше кохання - воно не пройшло беслідно для поета. Зранене серце від нерозділеного першого юнацького почуття стікає болем серце Симоненка. Як витримати, не зламатися? Горе спонукає людину до мудрості, дає душевні сили, щоб з'явилися такі рядки:

Коли тобі бажав я сліз і муки,

І кари найстрашнішої бажав...

... З тобою розкривався без жалю:

Я побажав тобі когось отак любити,

Як я тебе люблю.

І саме ці рядки є підтвердженням того, що любив Симоненко і рідну матір, і Україну, і свою першу кохану нічого не вимагаючи для

себе.

Любов поета, життя поета - це самопожертва. Але ніяких дорікань, ніякого картання, а знову чудові рядки про ніжну любов з її болями та сподіваннями, з її трагічністю в тому, що знову "...ти чиясь, а не моя.

Але оптимізм не покидає Василя:

Я люблю тебе просто - отак, без надії

Без тужливих зітхань і без клятвених слів.

Завдяки Симоненкові, який стверджує, що людина без кохання - то пустоцвіт, навіть кохання без взаємності збагачує людину, здійснюються в нашому житті вічні істини: Віра, Надія, Любов... Саме тому, що він жив, любив і ненавидів, страждав, творив і згорів за рідну землю, за людей, за любов, - Україна повік не забуде його. Симоненко сьогодні - символ незнищенності українського духу, символ правди і сумління.

Життя поета було коротким, але його прагнення бачити прекрасне в усьому, глибина кохання, чистота почуттів не можуть нас залишати байдужими.

Нехай же буде з всіма нами любов:

Любов, як сонце...

.....

І сонце, що встає, і серце, що кохає.